

TREBALL

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

NUM. 338

29 de Gener de 1972

Preu: 5 ptes.

anunciem que l'aparició de TREBALL, de mensual, passa a ser quinzenal.

EDITORIAL

Un objectiu principal del moment:

FER DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA EL CENTRE DE CONVERGENCIA DE LA LLUITA PER LA LLIBERTAT

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha iniciat la publicació d'un butlletí titulat ASSEMBLEA DE CATALUNYA. El seu primer número, amb data de gener de 1972, publica els acords presos per la Permanent a la seva reunió, celebrada el desembre, que es concreten en un pla de treball de cinc punts, els quals poden resumir-se així:

1. Publicar un butlletí (ja aparegut).
2. Difondre el Comunicat de l'Assemblea de Catalunya i promoure la seva discussió entre les masses.
3. Estimular l'elaboració d'alternatives locals, comarcals, professionals o sectorials que materialitzin pertot

arreu la voluntat de convergència democràtica expressada per l'Assemblea de Catalunya a la seva primera sessió plenària.

4. Impulsar la solidaritat oberta, de masses, amb tots els repressaliats.
5. Treballar per tal que la difusió i discussió del Programa elaborat per l'Assemblea es tradueixi en lluita democràtica coordinada a tots nivells.

Els comunistes catalans, que ens comptem entre els promotors més actius de l'Assemblea, saludem aquest pla i treballarem amb tot el nostre entusiasme en la seva realització ràpida i completa.

Al nostre entendre no hi ha res de més urgent i precís, en aquests moments,

que posar en moviment -i unificar-ne l'acció- els centenars de milers de ciutadans que tant a Catalunya com a les altres terres d'Espanya volen la fi del règim dictatorial i l'adveniment d'un canvi democràtic.

La transcendència de l'Assemblea de Catalunya deriva precisament del fet de constituir l'acte unitari més important realitzat sota la dictadura per les forces d'oposició i la prova més encoratjadora de la seva determinació de sortir a la superfície, de deixar de banda lleis i pràctiques repressives feixistes i d'encapçalar la lluita de les diferents capes de la població per la conquesta de les llibertats polítiques.

(segueix a la pàg. 2)

ENSENYAMENT I SANITAT: una doble crisi

Assemblees, vaga indefinida, agresions de la policia: batalles campals a la Ciutat Universitària; manifestacions a diversos punts de la ciutat; desplegament d'enormes contingents de policia, amb jeeps, cavalls i helicòpters; desenes de detinguts i ferits (fins i tot professors). Aquesta és la situació creada a Madrid entorn de la vaga dels estudiants de Medicina. La tensió va arribar al seu punt àlgid amb l'aplicació de més de 4.000 sancions -pèrdua de matrícula- als vaguistes, que va provocar la vaga general solidària de totes les facultats i escoles de les tres universitats de Madrid i l'ampliació dels combats al carrer. Després de Madrid, Barcelona, Valladolid, València i d'altres universitats entren en acció.

A Barcelona la mobilització no ha arribat tan lluny, però a finals de novembre esclatava també la vaga, després d'una assemblea de 1.200 estudiants de Medicina; el degà feia tancar la facultat fins després de festes. Aquests darrers dies de Barcelona ha tornat a moure's en base a les accions de Madrid. Els estudiants de gairebé totes les facultats han anat a la vaga i s'han manifestat en diverses ocasions al carrer amb combativitat. Una assemblea d'uns 300 professors no numeraris -fet sense precedents- s'ha solidaritzat amb els estudiants, ha reclamat la retirada de la policia i l'aixecament de les sancions, tot presentant reivindicacions pròpies.

El nivell assolit en aquesta ocasió per la lluita universitària, sobre tot a Madrid, és un cop seriós contra Villar Palasí i contra la política educativa del

(segueix a la pàg. 5)

SOLIDARIDAD
CON LOS MINEROS

AYUDA 25 PTE

Tarja feta per les CC.OO. per recollir fons pels miners en lluita.

(ve de la pàg. 1)

L'Assemblea, integrada per representants caracteritzats d' àmplies forces de l'oposició d' esquerra i de dreta de Catalunya, va aprovar un programa unitari que dóna una resposta a la incògnita "després de Franco què?", obstacle que feia que molts adversaris de la dictadura no s'incorporessin a la lluita democràtica.

No obstant, aquesta alternativa és coneguda només per una petita part de la població, i la dictadura fa tot el que pot per impedir que es difongui entre les masses. Per això té tanta importància que es popularitzi, tal com ho indica el segon punt del pla de treball aprovat per la Permanent. Cal aconseguir que l'alternativa sigui no sols un noble propòsit dels sectors d'avantguarda participants a l'Assemblea, sinó bandera de mobilització i de combat de milions de ciutadans; cal que l'Assemblea sigui el marc de discussió i enteniment de tots els catalans que volen la llibertat

Una aspiració tan ambiciosa exigeix que l'Assemblea recolzi en organismes unitaris i representatius d'àmbit local, comarcal, professional o sectorial que difonguin els principis programàtics de l'Assemblea i maldin per la seva aplicació dins del seu radi d'acció, elaborant alternatives locals que responguin a les condicions de cada lloc.

La lluita contra la repressió, l'extensió de la solidaritat pública i oberta amb els repressaliats i les seves famílies, han de tenir una prioritat indiscutible i ser el primer esgraó de la lluita democràtica coordinada a tots els nivells que es propugna en el punt cinquè.

Als comunistes i altres lluitadors pel socialisme ens correspon de fer l'esforç més gran per tal que l'Assemblea de Catalunya afirmi i desenrotlli el seu caràcter àmpliament democràtic, obert a tots els grups socials i d'opinió susceptibles de contribuir a l'eliminació de la dictadura i al triomf de la llibertat.

L'acord establert a l'Assemblea de Catalunya entre forces socials i polítiques de signe diferent té com a base l'interès de totes elles en establir un règim de llibertats. ho suposa, per tant, cap concessió dels revolucionaris

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya

CRIDA ALS TREBALLADORS

Reproduïm els darrers paràgrafs de la crida de la Permanent de la C.O.N. de Catalunya, amb data a Barcelona, 12 de gener de 1972, titulada "A TOTS ELS TREBALLADORS DE CATALUNYA " :

"La Comissió Permanent de les Comissions Obreres crida tots els treballadors a redoblar els esforços en la lluita, a enfortir la unitat i presentar la batalla en cada fàbrica, taller, obra, oficina, en cada localitat, per tal de recollzar les seves reclamacions. Fem una crida a l'avantguarda lluitadora de la classe obrera perquè es lligui cada vegada més estretament als treballadors; cridem a impulsar les assemblees a cada centre de treball, a preparar tot seguit d'altres lluites més importants, coordinades i generalitzades, recollzant en les reivindicacions pròpies de cada empresa, unides a les reivindicacions generals i a les exigències polítiques.

"La Comissió Permanent de les Comissions Obreres de Catalunya crida la classe obrera a avançar en el desenrotllament de les lluites i protestes que preparan el clima i les condicions òptimes per la vaga general.

"TREBALLADORS: Marxem decididament en l'acció PER UN AUGMENT INMEDIAT DELS SALARIS; PER LA SETMANA DE 40 HORES; PER UN SALARI IGUAL A TREBALL IGUAL; PER UNA ASSEGURANÇA D'ATUR, ACCIDENT, MALALTIA I JUBILACIÓ DEL 100% DEL SALARI REAL; PER LA READMISSIÓ DE TOTS ELS ACOMIADATS; PER LA LLIBERTAT DELS EMPRESONATS; PER L'AMNISTIA GENERAL PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS I SOCIALS; PEL NOSTRE SINDICAT DE CLASSE; CONTRA LA DICTADURA I PER LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA; CONTRA TOTA FORMA D'OPRESSIÓ I EXPLOTACIÓ".

partidaris del socialisme. Les llibertats polítiques són avui al nostre país un objectiu revolucionari fonamental, una etapa de la lluita pel socialisme.

La col.laboració amb grups o persones que representen interessos de sectors de la burgesia que volen llibertats polítiques és necessària al proletariat i a tots els partidaris del socialisme per a acumular les forces capaces d'enfermar la dictadura i forçar el canvi democràtic. Aquesta col.laboració protegeix els revolucionaris de la repressió feixista i facilita el seu treball entre les àmplies masses, que és indispensable d'incorporar a la lluita per tal que hi hagi victòria democràtica i triomf posterior del socialisme. Aquesta col.laboració és també necessària per a guanyar o neutralitzar l'Exèrcit, de tal manera que la reacció no pugui utilitzar-lo per a reprimir el desig del poble de viure en llibertat.

D'altra banda, aquesta col.laboració no és cap obstacle per a enfortir ja era la unitat de les forces revolucionaries, necessària per a implantar després una democràcia política i econòmica orientada cap al socialisme. Aquesta

unitat s'està forjant a través de la nostra acció convergent al si de l'Assemblea de Catalunya, en les lluites obreres i pageses, en les accions de les forces de la cultura, en el desenrotllament de les Comissions Obreres i de les diverses formes dels moviments de masses. Cal tenir present que l'Assemblea, tot i que avui té una importància política de primer pla, no ho és tot, i que per tant no pot contenir TOTES les aspiracions del poble, a curt i a llarg terme, ni pot subordinar-se la dinàmica dels moviments de massa, que tenen una autonomia pròpia; és un instrument de lluita del qual és imprescindible conservar el caràcter àmpliament unitari.

Complir el pla de treball de la Permanent equival, doncs, a aproximar la victòria democràtica i a treballar pel futur socialista que fonamenta la nostra condició de comunistes.

F E R R A D E S

Al nº anterior, a l'article LES CALAMITATS NATURALS I LES DEL REGIM, pàg. 4, on deia: "Els canys globals s'estimen en bastant més de 12 milions de pessetes", havia de dir: "12 mil milions de pessetes"

Generalització i coordinació de les lluites obreres

CAP A LA VAGA GENERAL POLITICA DE LA CLASSE OBRERA
I LA VAGA NACIONAL DE TOTA LA POBLACIO

Es consolida l'avenç i l'extensió de la lluita obrera. Es confirmen les previsions (i els temors) del Ministeri del Treball, del govern. Es reforça la unitat combativa de tota la població amb l'impuls extraordinari de la lluita a la Universitat de Madrid i les accions de masses que es generalitzen a les Universitats de Barcelona i a tot el país, amb les tancades i altres formes de lluita dels metges i personal sanitari, amb la mobilització de masses als barris. A l'ensenyament, mentre al sector privat es trenquen les negociacions del conveni, el govern suspèn les eleccions al Col·legi de llicenciats, mostrant així una temença per tot procés democràtic.

El combat obrer creix entorn de la defensa de les plataformes de lluita reivindicativa, el plantejament de les quals és facilitat per la discussió dels convenis col·lectius d'empresa, ram o localitat; és exigít pel brutal encariment de la vida; i és estimulat per les victòries econòmiques i solidàries ja assolides.

Aquests darrens dies sobresurten:

L'acció combativa dels miners de BALSARENY i SALLENY, amb els seus ATURS, ASSEMBLEES, BAIX RENDIMENT, que van culminar amb la tancada a les mines els dies 14 i 15 de gener, amb la mobilització SOLIDARIA de la població, i destacadament de les dones. La VAGA TOTAL dels treballadors de la CONSTRUCCIO de BELLATERRA, començada el divendres 14, i seguida totalment el dia 15, contra l'anunciat acomiadament de 200 treballadors "per raons tècniques". Els ATURS i el BAIX RENDIMENT, dels treballadors de la TELEFONICA a les centrals d'HORTA, LORETO, SANT PAU, PL. CATALUNYA i d'altres, les manifestacions d'uns 200 els dies 13 i 15 a la plaça Catalunya recolzant la seva plataforma de conveni. Les noves ASSEMBLEES massives i ATURS a la SEAT que han impedit que una comissió deliberadora FEBLE signés el conveni a l'esquena dels treballadors i ha dut el conveni al "laudo". (En aquests moments les dificultats per fer cedir els treballadors fan que molts convenis passin a "laudo", la qual cosa crea dificultats més grans al govern, que s'hi troba directament implicat). El BAIX RENDIMENT a CISPALSA, la tensió a totes les grans empreses metal·lúrgiques de Barcelona. Les ASSEMBLEES de treballadors i càrrecs sindicals del TEXTIL al sindicat, amb la continuació de la VAGA D'HORES EXTRA a LA SEDA, ROTTIER, CATEX i d'altres. Els ATURS a SCHWEPPES. L'ATUR i la MANIFESTACIO dels treballadors d'ENTRECANALES Y TAVORA contra la manca de mesures de seguretat i en denúncia de la mort d'un company en accident de treball. Les accions a MANRESA amb ATURS a BERTRAN Y SERRA, OBRADORES, les sentades a PUIGPUJO. Els ATURS a FENWICK en SOLIDARITAT amb els acomiadats. El TREBALL LENT a DURAN de Badalona, les accions a LEJIA CONEJO, els aturs a RIVIERE de MONTGAT...

Tot això no és més que una petita mostra del clima de lluita que regna en aquests moments al si de la classe obrera. Clima de lluita que potencia l'acció de la Univer-

Aquests dies la UNIVERSITAT de Madrid està a la punta del combat popular, i la lluita s'estén a totes les universitats d'Espanya, a València i Barcelona en particular.

**TOTS AMB EL MOVIMENT UNIVERSITARI !
ENDAVANT CAP A LA VAGA NACIONAL !**

sitat, dels professionals, de tot el poble, i alhora en reb estímul.

El caràcter d'aquestes accions, les formes d'organització i mobilització de masses que plantegen, exigeixen del Partit, com òrgan de direcció política, de les COMISSIONS OBRERES, com organització UNITARIA de masses, un doble esforç per la generalització i coordinació d'aquestes lluites, per l'elevació del seu nivell polític unitari concient en l'avenç cap a la VAGA GENERAL POLITICA DE LA CLASSE OBRERA i el seu lligam concient amb la VAGA NACIONAL DE TOTA LA POBLACIO.

Amb la generalització de les lluites apareix, d'una banda, la necessitat d'estendre-les a través de la UNITAT de reivindicacions, de la UNITAT natural que s'estableix en els rams de la producció fonamentals, on els centres més importants estan ja ara en lluita: METALL, TEXTIL, CONSTRUCCIO (l'acció dels quals cal estendre a d'altres rams decisius com TRANSPORTS, BANCA, QUIMIQUES), però en els quals hi ha encara centenars de milers de treballadors no incorporats a l'acció. Per a mobilitzar-los, cal utilitzar a fons totes les experiències d'agitació i mobilització de masses que han demostrat darrerament la seva eficàcia; cal recolzar en els convenis de ram, locals i provincials que ara es discuteixen, per tal d'avançar cap a accions a moltes empreses, cap a accions generalitzades. Avui un plantejament correcte de les reivindicacions més sentides a cada lloc permet l'expressió oberta dels profunds motius de lluita i de protesta acumulats en la classe obrera, en tota la població. Els destacaments obrers d'avantguarda han de preocupar-se no sols de consolidar i fer avançar la seva pròpia lluita, sinó, a més a més, estendre-la, portar-la a d'altres centres de treball, rodejar la seva pròpia acció del recolzament actiu i obert d'amplis sectors obrers, evitant així el seu aïllament.

I en aquesta generalització de la lluita té una importància especial la coordinació, les formes i el contingut que la coordinació adopti. I també la necessitat d'avançar en la unitat del moviment obrer, la UNITAT a partir de les fàbriques. Volem afirmar de seguida que la COORDINACIO i la UNITAT fonamentals són les de les masses, les que el moviment de masses AUTONOM és capaç de donar-se a si mateix en el seu avenç. Els dirigents de masses, els homes amb els quals cal coordinar la lluita, els que han de formar part dels organismes de coordinació (que en les actuals condicions han d'ampliar-se extraordinàriament) s'els troba a les empreses en lluita, a les accions de masses al carrer; són homes que de vegades tenen -i de vegades no- plantejaments polítics clarament establerts. És més, en un moment

(segueix a la pàg. 4)

moviment obrer - moviment obrer

SALIENT

lluita solidària i lluita reivindicativa.

Després de l'atur del dia 22 de desembre passat a les mines de Sallent en solidaritat amb un treballador castigat per la direcció, la lluita aggrava i s'ha estès a les mines de Balsareny i Cardona.

Durant algunes setmanes, els representants obrers han estat deliberant sobre el Conveni col·lectiu prèviament elaborat amb l'acord dels miners, sense que l'empresa oferís cap solució a les peticions presentades.

En llur avantprojecte de Conveni reivindiquen un salari base de 200 Ptas.; la setmana de 40 hores pels treballs de l'exterior i 35 per l'interior; el 100 % del salari real en cas d'accident,

malaltia o jubilació; el 8'5 en concepte de beneficis; que els pagaments extraordinaris siguin de 30 dies; un mes de vacances; que tinguin dret als pagaments extraordinaris els treballadors que estan al servei militar; augment de les bosses d'estudi; que l'empresa pagui l'impost d'utilitat que el govern fa recaure sobre els obrers, etc.

La direcció de l'empresa respon amb la negativa a aquestes exigències i manté salaris de 120 Ptas. que són una humiliació per als miners. Davant l'actitud dels explotadors de les companyies mineres Unión Española de Explosivos, Potases Ibérica, i Compañía de Minas de Río Tinto, els miners, reunits en assemblees, decideixen passar a l'acció. El 3 de gener van començar el baix rendiment a les mines de Sallent i Balsareny, mentre els de Cardona s'hi afegien negant-se a treballar hores extraordinàries i els dies festius.

Aquesta acció conjunta va fer baixar la producció d'un 40 %. El baix rendiment es va mantenir fins al dia 15. Els dies 14 i 15, a les mines de Sallent i Balsareny respectivament, una part del personal dels primers torns es van tancar a l'interior de les mines, i s'hi van quedar algunes hores. Les formes de lluita han estat decidides en assemblees. Al primer moment, l'empresa va sancionar 24 treballadors a Sallent amb dos dies de suspensió de feina i de sou i en va amenaçar 6 d'altres amb 30 dies. Posteriorment n'han estat despedits 8 a Sallent i 3 a Balsareny. El dilluns 17 els miners van acordar tornar al treball i donar a l'empresa un plaç d'una setmana per la readmissió dels acomiadats; si no són readmesos, tornaran a l'acció. La solidaritat moral i material amb els acomiadats i sancionats s'està estenent per la comarca.

CORRESPONSAL

Generalització...

(ve de la pàg 3)

com l'actual de desenrotllament de la lluita de masses, hauran d'aparèixer, en quantitat creixent, molts dirigents de masses nous, la capacitat dels quals (també la capacitat política) procedeix de les pròpies masses en moviment.

No sols és possible, sinó també necessari trobar les formes de la coordinació de masses per fer avançar i estendre la lluita. A la vegada, és la millor garantia per reforçar la UNITAT i l'AUTONOMIA del moviment obrer. Aquestes UNITAT i AUTONOMIA es reforçaran, a llur torn, amb un plantejament adequat de la projecció política del moviment de masses, projecció política que serà el resultat de la pròpia lluita, de la discussió de masses de les exigències polítiques de la lluita; és a dir, AVUI la necessitat de liquidar la dictadura política feixista de l'oligarquia.

Tot el que s'acaba de dir no equival a oblidar el paper de les organitzacions polítiques, del nostre Partit en primer lloc (del qual cal un reforçament polític i ideològic, i numèric, amb els nous quadres dirigents de la lluita de masses que van sorgint, per a garantir la seva funció dirigent). Equival a subratllar la seva diferència de caràcter respecte als moviments de masses (encara que alguns grups, en les seves formulacions i en la seva pràctica, convinguin constantment organització política o partit i organització de masses) per tal de trobar formes d'unitat i de coordinació, de debat, de confrontació d'idees i experiències, que estimulin a la vegada la presència de l'OTCOM en la lluita de masses en la seva qualitat de treballadors i de lluitador.

CONSTRUCCIÓ

Bellaterra torna a estar al capdavant.

Els obrers de la construcció de la Universitat Autònoma de Bellaterra constitueixen un dels baluards més combatius de la classe obrera catalana.

A través del combat han conquerit: el dret a celebrar assemblees durant el treball, per compte de l'empresa, i l'elecció d'una comissió de seguretat amb poders reals de control. Han imposat -entre altres coses- els pagaments del 16 de juliol, nadal i vacances sobre la base del salari real. Al setembre van realitzar assemblees i aturs en solidaritat amb els seus companys del Polígon Badia, amb els treballadors de la Construcció de Madrid i en protesta per l'assassinat de Pedro Patiño

Els primers dies d'octubre l'assemblea decideix un atur de dos dies per a recollir els 346 acomiadats per final d'obra i en defensa del dret al treball. El 20 d'octubre paren 24 hores en solidaritat amb els vaguistes de SEAT. Inviten els estudiants a afegir-se a l'acció i el 21 celebren conjunta ment grans assemblees.

Les darreres lluites arranquen de la decisió de Cubiertas y Tejados d'acomodar, el 12 de gener, 200 obrers i de tancar el menjador, al·legant una pèrdua de 250.000 Ptas. durant els darrers

tres mesos. El jurat s'hi oposà rotundament i reiterà la reclamació d'un augment de 500 Ptas. setmanals.

El dia 14 en ser coneguda la negativa de l'empresa -amb la connivència dels jerarques sindicals- a negociar, es reuniren en assemblees uns mil obrers, de la construcció i dels altres rams, fins i tot els jardiners, i acordaren per unanimitat començar immediatament la vaga. L'atur va ser total. Defensen el seu dret al treball, a una vida digna. Els obrers formen rotllos i es mantenen a l'obra fins al final de la jornada. El dia 17 es reuneix una altra assemblea amb assistència d'una representació d'estudiants. Decideixen reintegrar-se a la feina, tot mantenint-se a punt per tornar a l'acció, i continuar la batalla des de l'interior.

La Comissió Obrera de la Construcció de Sabadell ha fet una crida a la solidaritat immediata amb els treballadors de Bellaterra.

La lluita prolongada i exemplar que estan duent a terme mereix la solidaritat més àmplia de la classe obrera i de totes les forces que mantenen el combat contra la dictadura franquista.

ENSENYAMENT I SANITAT:

(ve de la pàg. 1)

règim. Amb la Llei d'Educació l'equip opusdeista al poder, tot fingint que es preocupava de la sed de cultura de la societat, aspirava a proporcionar al país un nivell de qualificació tècnica i professional a l'alçada dels països capitalistes més desenrotllats. Però ja l'informe Matut, publicat abans de la Llei, permetia de preveure que sense un canvi radical en les estructures productives (i per tant en el règim social) no era viable una expansió i modernització de l'ensenyament superior; efectivament, l'informe Matut posava de manifest que el nombre d'enginyers sortit de les escoles espanyoles, tot i ser ridículament baix, resultava excessiu en relació amb la demanda real d'enginyers a la indústria. El problema és semblant en totes les professions: hi ha pocs professionals; però, tot i que són pocs, no troben feina!

Les causes d'aquesta situació són múltiples: la falta d'una ciència i una tecnologia pròpies, la colonització per obra del capital estranger, l'abandó dels serveis públics per part de l'Estat (que utilitza els seus recursos primordialment per afavorir els interessos privats dels grans capitalistes), la incúria burocràtica i la corrupció, etc.

La vaga de Medicina, però, no sols expressa la crisi que travessa l'ensenyament superior; expressa també la crisi de la Sanitat.

Un dels temes centrals entorn dels quals gira la protesta dels estudiants és la selectivitat. La selectivitat, en el cas de la medicina, vol dir frenar la formació de metges. Significa això que al país hi sobren metges? A Espanya hi ha un promig de 808 habitants per cada metge, en comptes dels 400 que la Organització Mundial de la Salut recomana. Respecte a hospitals, hi ha a Espanya 4'34 llits per mil habitants, en comptes dels 10 desitjables.

A Espanya falten, doncs, metges i hospitals. L'explicació és que el règim no hi gasta els diners que hi serien necessaris. La cosa s'agreuja si pensem que la Seguretat Social, que a tots els països del Mercat Comú és deficitària, a casa nostra té enormes superàvits: més de 24 mil milions en 1968 i uns 40 mil milions en 1969. On van a parar aquests milions? Deixant de banda la corrupció, només una part infima va a inversions socials; la part més important serveix per a finançar empreses públiques (sobre tot l'I.N.I.) o privades al servei dels interessos del gran capital o a resoldre dificultats financeres de l'Estat. Aquesta és l'escandalosa situació: mentre els serveis sanitaris estan abandonats, els diners dels treballadors per la S.S. representen un estalvi forçós al servei directe del capitalisme monopolista d'Estat.

Els estudiants s'han sublevat contra aquesta situació i tenen el gran mèrit d'haver sabut plantejar els seus objectius amb gran amplitud. D'una banda, denuncien la situació que tenen avui com estudiants (classisme, selectivitat); d'altra banda, denuncien la que els espera demà com a professionals; finalment, denuncien la situació general de la sanitat que afecta a tots els ciutadans en general, especialment els d'ingressos més baixos. Una inscripció pintada pels carrers de Madrid per un comando d'estudiants resumeix aquesta amplitud de plantejament: **MEDICINA EN VAGA PER UNA SANITAT AL SERVEI DEL POBLE.**

L'acció dels estudiants ha coincidit significativament amb la tancada dels psiquiatres d'Astúries i les protestes de les A.T.S. de Barcelona i Astúries, en relació amb el seu estatut laboral. Tot el món de la sanitat, des de fa mesos, està en commoció. És interessant que, al seu interior, es vagin establint vincles, com està passant ara amb els moviments de solidaritat de gentenars de metges envers els estudiants sancionats i en vaga. Així es va configurant una situació nova, una convergència de tots els estaments sanitaris que pot donar una força irresistible a la lluita per una sanitat nova. Convé que tant els estudiants com el personal sanitari en general siguin conscients de la globalitat que té el problema.

D'altra banda, convé que el moviment obrer i popular sàpiga que els problemes de la sanitat -que afecten a tothom, però més que a ningú als treballadors- no els podran resoldre sols els estudiants i metges, i que cal assumir-los decididament com a problemes propis. El paper d'avantguarda de la classe obrera, en aquest cas, vindrà determinat per la capacitat dels dirigents obrers per articular el moviment dels estudiants i personal sanitari amb el moviment obrer, amb la única perspectiva que podrà donar una sortida real al problema: l'enderrocament de la dictadura i la marxa cap al socialisme.

Avui aquesta articulació pot tenir ja una expressió concreta en la lluita **CONTRA LA REPRESSIO**, contra les sancions, contra l'ocupació policial de la universitat. A partir d'aquí, convindrà anar aprofundint els vincles, preparant, a través d'un treball de masses, les condicions per la **VAGA NACIONAL**.

LES PERSPECTIVES DEL MOVIMENT OBRER

(ve de la pàg. 6)

som fidels als nostres compromisos sense renunciar a la nostra lluita com a classe, i complirem fidelment els acords perquè som partidaris de la més àmplia unitat nacional, perquè no volem una unitat a l'estil de Bolívia, perquè som conscients que avui no n'hi ha prou amb la presa del Parlament i l'armament de treballadors i estudiants amb fusells i escopetes.

"Per a triomfar cal una política d'unitat nacional àmplia. L'Assemblea de Catalunya no va ser negativa per la lluita que en aquells moments es desenrotllava a Catalunya; al revés, va ser molt positiva, va ser un altre cop contra la dictadura, va significar un aïllament més gran de la dictadura i un enfortiment i una ampliació del front de la lluita, que generava noves energies i nous estímuls per a continuar. Per a realitzar l'Assemblea totes les forces polítiques van tenir en compte, en primer lloc, l'opinió de les CC.OO.; l'opinió d'aquestes va fer avançar la data prevista per la seva celebració.

"Nosaltres som partidaris de la creació de comitès de vaga en el moment que les circumstàncies ho aconsellin. Però entenem que, quan arribi aquest moment, aquests comitès no reduiran el paper i la funció que juguen i que estan cridades a jugar les Comissions Obreres. Entenem que la preparació del clima i les condicions per la realització de la Vaga General ha de ser obra de les CC.OO. i de tots els grups que s'identifiquin amb la vaga. Avui aquesta funció l'exerceixen les CC.OO. a les empreses, les coordinadores de ram i localitat, la Permanent de Catalunya i la General d'Espanya.

"Quan arribi el moment de maduració del clima que fa possible la vaga general o vagues com les del ram de la Construcció a Madrid o la de SEAT, aquests comitès són necessaris i aconsellables, però no per anular o substituir la funció de les Permanents, sinó per a reforçar-ne el paper i assegurar una eficàcia més gran en el treball. Al mateix temps, en aquests comitès hi ha d'haver representants dels moviments reals de masses, dels estudiants, professionals, pagesos, etc., i la seva durada serà la mateixa que la de les vagues per les quals hagin estat creats".

d'una assemblea de CC.OO. de Terrassa

les perspectives del moviment obrer

Durant les últimes setmanes, a les assemblees que periòdicament celebren les CC.OO. de Terrassa, alguns treballadors havien plantejat la necessitat d'obrir un debat sobre qüestions fonamentals que afecten el moviment obrer.

Aquesta necessitat és real. Només un debat lliure i obert, no limitat als problemes concrets i immediats, permet de contrastar idees i experiències, aclarir punts de vista i avançar així cap a una unitat més sòlida i cap a la maduració política autònoma del moviment de masses. El debat pot ser la millor escola política; i és amb el respecte de la democràcia obrera com esdevindrà possible que cadascú senti les assemblees i les Comissions com una cosa pròpia.

El diumenge 9 es celebrà una assemblea amb més de 340 representants d'empreses de Terrassa i delegacions de Rubí i Sant Cugat.

Treballadors d'un corrent ideològic minoritari present a les CC.OO. van expressar la seva inquietud perquè, al seu entendre, les Comissions Obreres no tenen una orientació clara respecte a la Vaga General i a les perspectives de lluita, i van suscitar temes com el de la necessitat d'un Comitè Nacional de la Vaga General i d'una alternativa política, independent i exclusiva, de la classe obrera.

Reproduïm un fragment d'una de les intervencions amb les quals es va repli-car, en el curs de l'assemblea, a aquestes posicions:

"Som conscients que sols no podem vèncer en les condicions concretes d'Espanya. Que la vaga general no és suficient per a enderrocar el règim i que això només és possible mitjançant la

vaga nacional. Per aquesta raó la nostra concepció de la unitat té un criteri ampli, no és una concepció estreta i sectària que ens duria a un carreró sense sortida. Avui combatim junts amb els estudiants, (...) que dignament s'enfronten amb el règim pels seus drets i que, alhora, són a Catalunya el nostre aliat més gran; que en les accions passades han jugat un paper important al costat dels treballadors ajudant en la formació de piquets (...). Marxem junts amb els professionals de la medicina i de l'ensenyament, amb tots els que s'enfronten amb la dictadura i que estan disposats a ajudar-nos en la seva liquidació. Perquè la lluita pel socialisme a Espanya passa en primer terme per la liquidació del règim, sense la qual parlar de socialisme seria pura invenció. Les CC.OO. hem de tenir present que, per a triomfar, hem de saber rodejar-nos del més gran nombre d'aliats, que donin su-

AJUT AL PSUC
D'un industrial democrata amic del nostre Partit:
750.000 Ptes.

port i protecció a la nostra lluita. La classe obrera ha de saber guanyar per la seva causa el més gran nombre possible d'aliats i neutralitzar una part, aïllant així la dictadura. Som conscients que alguns d'aquests aliats seran transitoris, però podem marxar junts pel camí de la conquesta de la llibertat. Si la classe obrera no planteja i practica una política d'unitat nacional que inclogui des de la dreta fins a l'extrema esquerra, podem arribar a una situació en la qual la lluita no trobi cap sortida i entri en un període de podriments sense possibilitats de victòria. Les CC.OO. van estar presents a la Comissió preparatòria de l'Assemblea de Catalunya, vam participar amb la nostra presència a l'Assemblea i formem part de la Comissió Permanent. Nosaltres (segueix a la pàg. 5)

LA REPRESSIÓ DE LA POR

LOBATO condemnat a 21 anys de presó

El Tribunal d'Ordre Públic, presidit pel sicari MATEU, ha imposat dues condemnes d'un total de 21 anys, 6 mesos i un dia de presó, i 10.000 ptes. de multa, al nostre company LUIS LUCIO LOBATO, membre del Comitè Central i del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya. El fiscal havia sol·licitat una pena de 18 anys, però el TOP, seguint les ordres de l'inquisidor Oriol Urquijo i del propi Franco, l'ha augmentat considerant-la insuficient.

TENEN POR! Si els resultés viable l'haurien assassinat, com ho feien en èpoques encara pròximes. Però el Consell de guerra de Burgos contra els combatents d'E.T.A. va provar que avui el poble compta, que la vesania feixista no és omnipotent, que el seu poder, caduc i vacil·lant, ja està condemnat. LUIS LUCIO LOBATO, obrer metal·lúrgic, comunista exemplar, ha passat ja 21 anys de la seva vida a la presó; a la presó ha lluitat i ha sabut mantenir la seva dignitat proletària; al moment de recuperar la seva llibertat, es reincorporarà immediatament als primers rengles del combat contra la dictadura; i quan ha tornat a ser detingut ha reiterat el seu trespàs revolucionari davant la Brigada Social i davant el tribunal, convertint-se d'acusat en acusador.

Ell serà lliberat, com tots els altres presos polítics que el règim ha empronat amb l'esperança vana d'apartar-los del poble. Llur sacrifici fructifica ja en noves generacions de revolucionaris que s'incorporen amb decisió a la tasca històrica d'acabar amb el franquisme i emancipar de l'opressió i l'explotació els pobles d'Espanya.

PROU REPRESSIÓ!

Dissolució de la RPS i del TOP i abrogació de totes les lleis i jurisdiccions especials!

AMNISTIA!

COMUNICAT

VI^è PLE DEL CC DEL PSU DE CATALUNYA

Anunciem un error de compaginació en el fulllet recentment aparegut que duu aquest títol. Les ratlles 4-14 de la pàg. 82 haurien d'estar al final de la pàgina, seguides de les ratlles 15-55 de la pàg. 84.

Demanem excuses als militants i amics del PSU.

els editors